

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 17C/204/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114212443
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Kačmár
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2016:3114212443.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pajštúnska 5, IČO: 35724803, zastúpený zástupcom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pajštúnska 5, proti odporkyni: O. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. pod Z., K. L. XXX/XX, zastúpená JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom so sídlom v Bratislave, ul. Dobrovičova 13, o zaplatenie 4.677,90 eur s príslušenstvom, sudcom JUDr. Erikom Kačmárom, takto

rozhodol:

I. Súd návrh z a m i e t a .

II. Navrhovateľ je p o v i n n ý nahradiť odporkyni trovy konania vo výške 715,92 eur, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia.

o d ô v o d n e n i e :

Okresnému súdu Trenčín bol dňa 05.06.2014 doručený návrh navrhovateľa zo dňa 16.05.2014, ktorým sa proti odporkyni domáhal, aby súd rozhodol o splnení jej povinnosti zaplatiť navrhovateľovi sumu 5.583,30 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 5.583,30 eur od 04.11.2012 do zaplatenia a vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 235,84 eur za obdobie od 11.06.2010 do 03.11.2012. Zároveň si uplatnil aj právo na náhradu trov konania. Tento návrh odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi pôvodným veriteľom, postupcom SLSP, a.s. a navrhovateľom zo dňa 27.09.2012, postúpil postupca na navrhovateľa pohľadávku voči odporkyni. Dňa 15.08.2006 uzatvorila odporkyňa s pôvodným veriteľom SLSP, a.s. Zmluvu č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej pôvodný veriteľ poskytol odporkyni peňažné prostriedky. Podmienky čerpania týchto prostriedkov, podmienky ich splácania, podmienky pri ich neplnení a ďalšie náležitosti sú upravené v úverovej zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Podľa zmluvy postupca poskytol odporkyni úver vo výške 4.979,09 eur, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 75,45 eur, vždy do 10. dňa v mesiaci. Pohľadávka navrhovateľa ku dňu jej postúpenia predstavovala sumu 7.491,89 eur, ktorá pozostávala z istiny v sume 6.099,52 eur, riadneho úroku v sume 878,84 eur, úrokov z omeškania v sume 480,64 eur a ostatného príslušenstva v sume 32,89 eur, v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok. Údaje, výška a špecifikácia postúpených pohľadávok je deklarovaná postupcom ako generovaný údaj z bankového systému. Sumu 480,64 eur predstavujúcu úrok z omeškania a sumu 32,89 eur predstavujúcu ostatné príslušenstvo, si navrhovateľ v tomto konaní neuplatňuje. Uplatňuje si splátky úveru splatné od 10.06.2010 do 10.07.2016 v počte 74 a celkovej výške 5.583,30 eur. Splátky pôvodne splatné od 10.11.2012 do 10.07.2016 sa stali splatnými dňa 03.11.2012, kedy navrhovateľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Zvyšné splátky si navrhovateľ neuplatňuje. Odo dňa postúpenia pohľadávky odporkyňa neuhradila na uplatňované splátky nič. Uplatnené úroky z omeškania predstavujú zákonné úroky z omeškania.

Uznesením zo dňa 03.05.2016 súd na základe čiastočného späťvzatia návrhu konanie v časti prevyšujúcej sumu 4.677,90 eur vrátane úrokov z omeškania v sume 153,75 eur a úroku z omeškania zo sumy 905,40 eur od 04.11.2012 do zaplatenia zastavil. Navrhovateľ vzal návrh v časti pozostávajúcej z premlčaných splátok späť. Predmetom konania tak ostala suma 4.677,90 eur, ktorá pozostáva zo 62 nepremľaných splátok.

V priebehu konania podaním zo dňa 16.09.2014 vstúpil do konania vedľajší účastník, Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, a to na stranu odporkyne. V priebehu konania vedľajší účastník, po tom, čo bol jeho vstup do konania pripustený, z konania vystúpil, a to na pojednávaní konanom dňa 14.06.2016. Súd preto rozhodoval už bez jeho účasti v konaní a na jeho vyjadrenia neprihliadal. Vedľajšieho účastníka v konaní právne zastupoval rovnaký právny zástupca ako odporkyňu. Argumentácia je preto totožná.

Dňa 30.05.2016 bolo súdu doručené písomné vyjadrenie právneho zástupcu odporkyne, v ktorom navrhol, aby súd návrh v celom rozsahu zamietol. K návrhu uviedol, že úverová zmluva, od ktorej navrhovateľ uplatňuje svoje právo je spotrebiteľskou zmluvou, preto sa riadi režimom Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3MCdo/14/2014. Dojednanie o režime Obchodného zákonníka je preto podľa § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka neplatné. Vzniesol takisto námietku premlčania uplatneného práva, pričom skutkovo ju neodôvodnil, iba právne. V podstatnej časti vyjadrenia namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa. V tejto súvislosti poukázal na to, že nebolo preukázané, kedy a ako právny predchodca navrhovateľa (banka) vyzvala odporkyňu na zaplatenie zvyšného dlhu kvôli omeškaniu so splátkami a ani splnenie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách. Podľa neho neboli splnené tam uvedené podmienky na postúpenie pohľadávky banky voči odporkyni, a to písomná výzva banky a aby bol klient ohľadom tejto pohľadávky v omeškani aspoň 90 dní. Postúpenie pohľadávky v rozpore so zákonom je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné. Nepreukázanie platného postúpenia pohľadávky má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka, navrhovateľa. Na podporu tejto argumentácie uviedol a citoval časti rozhodnutí všeobecných súdov, a to Okresného súdu Nitra sp.zn. 9C/261/2013, Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 7C/209/2014, Okresného súdu Galanta sp.zn. 26C/261/2014 a 15C/33/2014, Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 3C/195/2014, Okresného súdu Prešov sp.zn. 9C/153/2014, Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/119/2013. K vyjadreniu pripojil aj kópie niektorých z nich. Ďalej poukázal na to, že vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru je oprávnená iba banka, a nie navrhovateľ, keďže nemá bankovú licenciu. A iba banka, ktorá vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru, môže následne celú pohľadávku postúpiť na iný subjekt. Ak by aj súd prijal záver o tom, že tak navrhovateľ mohol urobiť, poukázal na porušenie ustanovenia § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka.

Dňa 11.05.2015 bolo súdu doručené písomné vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľa, v ktorom uviedol, že ustanovenie § 92 ods.8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou navrhovateľa ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom tohto ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky v tomto ustanovení podmieňovali platnosť postúpenia pohľadávky. Aj prípadné porušenie povinnosti podľa tohto ustanovenia nemožno spojiť s následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma v ňom obsiahnutá nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú NBS. Ďalej poukázal aj na obdobný názor doc. JUDr. Kristiána H., PhD., LL.M. publikovanom v časopise Súkromné právo č. 1/2015. Z uvedeného vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. Takisto poukázal na rovnaký záver Okresného súdu Prievidza, vyjadrený v rozsudku zo dňa 12.10.2015 sp.zn. 8C/67/2013. Okrem tohto názoru poukázal na právny názor Okresného súdu Prievidza uvedený v rozsudku zo dňa 30.03.2015 sp.zn. 12C/63/2014, podľa ktorého len samotné nepreukázanie písomnej výzvy za stavu, že banka splnenie tejto povinnosti vyhlasuje v zmluve o postúpení pohľadávky, nemôže zneplatniť túto zmluvu. Nedoručenie písomnej výzvy právnym predchodcom odporca v konaní nenamietal. Je však nepravdepodobné, že by banka pri tak dlhom omeškani dlžníka zostala nečinná a nevyzývala dlžníka k plneniu. Tento súd takisto dospel k záveru, že ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého dlhu voči banke presiahol jeden rok, postúpenie pohľadávky nebolo viazané ani na písomnú výzvu banky v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách. Záverom poukázal na skutočnosť, že

predložil súdu výzvu právneho predchodcu navrhovateľa zo dňa 19.06.2009, ktorou pred postúpením pohľadávky vyzval odporkyňa podľa § 92 ods.8 zákona o bankách na úhradu omeškaných splátok.

Na prejednanie veci samej súd nariadil pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to: zmluvou o splátkovom úvere, Všeobecnými obchodnými podmienkami, oznámením o postúpení pohľadávky, výzvou k úhrade na č. I. 20, zmluvou o postúpení pohľadávok, prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok a výzvou banky zo dňa 19.06.2009 na č.I. 72.

Právny zástupca navrhovateľa na pojednávaní uviedol, že navrhovateľ zotráva na doterajšom návrhu v znení čiastočného späťvzatia. Túto argumentáciu dopĺňa aj poukazom na rozhodnutie NSSR, sp. zn. 4Obo/210/2001 a uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 9Co/143/2013, z ktorých vyplýva, že dlžník sa nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie, ak mu bolo oznámené postupom postúpenie pohľadávky voči nemu. Z toho je zrejmé, že nie je potrebné prejudiciálne skúmať existenciu a platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Vo vzťahu k § 92 ods. 8 zákona o bankách poukazuje aj na interpretáciu v časti tohto ustanovenia, ktorú podal Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp.zn. 12Co/223/2015, podľa ktorého v § 92 ods. 8 tohto zákona je aj určitá výnimka pre prípad absencie súhlasu dlžníka s postúpením pohľadávky. To je prípad, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahne jeden rok. Potom môže banka takúto pohľadávku postúpiť aj bez súhlasu klienta. Ďalej poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 12C/63/2014, ktorý konštatoval, že len samotné nepreukázanie písomnej výzvy za stavu, že banka splnenie tejto povinnosti vyhlasuje v zmluve o postúpení pohľadávky, nemôže zneplatniť zmluvu o postúpení pohľadávky. Je nepravdepodobné, že by banka pri tak dlhom omeškaní dlžníka zostala nečinná a nevyzývala by dlžníka v plnení omeškaní splátok. Takisto poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Partizánske sp.zn. 5C/170/2015, v zmysle ktorého účelom § 92 ods. 8 zákona o bankách je ochrana bankového tajomstva a nie úprava platnosti, resp. neplatnosti postúpenia pohľadávky banky na iný subjekt. Takisto poukázal na vyjadrenie odporkyne na predchádzajúcom pojednávaní, ktorá uviedla, že nejaké výzvy jej banka zasielala. Týmto má navrhovateľ za to, že zaslanie výzvy bankou je riadne preukázané. Aj z platobnej histórie vyplýva, že odporkyňa bola vyzývaná na úhradu dlhu. Za zaslanie upomienok bol účtovaný aj poplatok.

Právny zástupca odporkyne na pojednávaní uviedol, že nesúhlasí s návrhom navrhovateľa v celom rozsahu a ani s jeho argumentáciou. K rozhodnutiu NSSR, sp.zn. 4Obo/210/2001 uviedol, že ide o pomerne staré rozhodnutie z roku 2003, pričom v konaní nešlo o postúpenie pohľadávky bankou, ale toto postúpenie sa týkalo iných subjektov. V danom prípade však existuje ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré je špeciálnym vo vzťahu k § 524 Občianskeho zákonníka, a teda je povinnosťou banky spravovať sa pri postúpení pohľadávky aj týmto ustanovením. Tento záver by platil iba v prípade, ak by účastníkom zmluvy o postúpení pohľadávky nebola banka. Iba oznámením postúpenia pohľadávky, ktoré nie je dostatočné, by bol porušený zákon, a to uvedené ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Teda tento právny úkon by bol v rozpore so zákonom a ako taký neplatný. K argumentácii o dĺžke omeškania odporkyne v rozsahu 1324 dní uvádza, že v takom prípade by bol celý nárok premičaný. Takisto by tak bolo možné zo strany navrhovateľa uplatňovať si nároky po dlhú dobu. Vo vzťahu k rozhodnutiu Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 12C/63/2014 poukázal na skutočnosť, že doručenie výzvy nenamietal odporca. Takisto je jeho záver nesprávny aj z tohto dôvodu, že uzavrel skutkový stav na základe pravdepodobnosti, čo je podľa názoru odporkyne nesprávne. K rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 12Co/223/2015, ktoré je pomerne nové, poukazuje na to, že tento právny záver nezodpovedá zneniu § 92 ods. 8 Zákona o bankách, nakoľko výnimka v ňom uvedená sa vzťahuje k inej vete tohto ustanovenia, a to k vete nemajúcou spoločné nič s nutnosťou existencie písomnej výzvy banky, ale vzťahuje sa iba na prípad, keď dlžník, ktorý je v omeškaní, po písomnej výzve uhradí banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu. Preto je tento záver nesprávny a nepoužiteľný. V tejto súvislosti poukázal aj na to, že štyri iné senáty tohto súdu povedali opak a uzavreli, že postupník je povinný preukázať doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi. Obdobne rozhodovali už aj iné krajské sudy, napr. v Bratislave, v Žiline, v Trnave, v Trenčíne a v Banskej Bystrici, ktoré v prípade potreby vie odporkyňa dodatočne súdu označiť. Spochybňuje takisto závery Okresného súdu Partizánske, sp.zn. 5C/170/2015. Tento názor, rovnako ako názor a výklad doc. Csacha nie je správny, nakoľko opomína to, čo sa uvádza v dôvodovej správe k zákonu o bankách v časti, ktorá sa týka § 92, kde je uvedené, že pre postúpenie pohľadávky bankou je potrebná písomná výzva. Pritom samotný doc. Csach sa odvoláva vo svojom výklade na túto dôvodovú správu. Na záver uvádza, že odporkyňa nepopiera, čo bolo uvedené na predchádzajúcom pojednávaní, avšak nemôže si s odstupom toľkých rokov všetko evidovať a na

všetko si pamätať. Je predovšetkým povinnosťou navrhovateľa preukázať svoje tvrdenie o existencii písomnej výzvy a nie je povinnosťou odporkyne vyvracať jeho tvrdenie. Je to navrhovateľ, kto nesie dôkazné bremeno na preukázanie jeho tvrdenie a keď ho neunesie, dôsledkom tejto skutočnosti je jeho neúspech. Ak poukazuje navrhovateľ na platobnú históriu, tak táto nemá súvis s platnosťou postúpenia pohľadávky, ale slúži k úplne inému účelu. Ide len o prehľad splácania úveru. Preto navrhol, aby súd návrh zamietol a priznal odporkyňi náhradu trov tohto konania.

Po vykonanom dokazovaní súd zistil pre rozhodnutie o návrhu tento podstatný skutkový stav, ktorý následne právne posúdil podľa nižšie citovaných ustanovení zákonov:

Slovenská sporiteľňa a.s. (banka) dňa 15.08.2006 uzatvorila s odporkyňou Zmluvu o splátkovom úvere č. 0273989467, ďalej len „zmluva o úvere“, na základe ktorej sa Slovenská sporiteľňa, a.s. zaviazala poskytnúť odporkyňi úver vo výške 150.000,- Sk, a odporkyňa ako dlžník sa zaviazala za dohodnutých podmienok úver vrátiť do 10.07.2016 v pravidelných 119 mesačných splátkach vo výške 2.273 Sk. Súčasťou zmluvy o úvere sú aj Všeobecné obchodné podmienky (ich kópia je spise na č.l. 4 a nasl.). Dňa 27.09.2012 uzatvorila Slovenská sporiteľňa a.s. s navrhovateľom Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1175/2012/CE, ďalej len „zmluva o postúpení“, na základe ktorej mal navrhovateľ nadobudnúť pohľadávku veriteľa, postupcu, z úverovej zmluvy voči odporkyňi. Od nej navrhovateľ odvodzuje aj svoju aktívnu legitimáciu na podanie návrhu na začatie konania. Podľa prílohy č. 1 k zmluve o postúpení je súčasťou postúpených aktív (súboru pohľadávok) aj pohľadávka voči odporkyňi ako dlžníčke. V nej je takisto uvedené, že splatnosť pohľadávky je dňa 10.07.2016 (rovnako ako je uvedené v úverovej zmluve) a počet dní omeškania 1324. Dňa 19.06.2009 vyhotovila Slovenská sporiteľňa a.s. list (adresátom listu je odporkyňa), označený ako „výzva“, ktorého obsahom je oznámenie, že splácanie pohľadávky z úveru číslo: 273989467 je v omeškaní ku dňu 31.05.2009 vo výške 300,32 eur s príslušenstvom. Dňa 15.10.2012 vyhotovila Slovenská sporiteľňa a.s. list (adresátom listu je odporkyňa), ktorého obsahom je oznámenie o postúpení jej pohľadávky na navrhovateľa. Dňa 15.10.2012 vyhotovil navrhovateľ list (adresátom listu je odporkyňa), ktorého obsahom je okrem výzvy na úhradu dlhu aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úver ku dňu 15.10.2012.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

Podľa § 261 ods.3 písm. d) Obchodného zákonníka, v znení účinnom v čase vzniku záväzkového vzťahu, touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy: zo zmluvy o úvere (§ 497).

Podľa § 52 ods.1 až 4 Občianskeho zákonníka v účinnom znení, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 524 ods.1, ods.2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 92 ods.8 zák.č. 483/2001 Z.z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo

len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Po vykonaní dokazovania (pričom boli vykonané všetky dôkazy navrhnuté navrhovateľom) súd na zistený a vyššie popísaný skutkový stav aplikoval vyššie citované ustanovenia právnych predpisov, a vec právne posúdil takto:

Navrhovateľ v návrhu uviedol, že si v konaní uplatňuje svoje právo na peňažné plnenie (pohľadávku) zo zmluvy o úvere. Túto pohľadávku mal nadobudnúť na základe zmluvy o postúpení. Odporkyňa navrhla zamietnuť návrh navrhovateľa v celom rozsahu, pretože na základe predmetnej zmluvy o postúpení sa navrhovateľ nestal veriteľom odporkyne. Išlo totiž o neplatnú zmluvu o postúpení pohľadávok pre jej rozpor so zákonom, a to zákonom o bankách. Preto sa súd v prvom rade zaoberal touto argumentáciou, ktorá má zásadný význam pre rozhodnutie o návrhu navrhovateľa. Zaoberal sa teda skutočnosťou, či navrhovateľ je aktívne vecne legitimovaný v tomto spore na základe zmluvy o postúpení pohľadávok.

Vo všeobecnosti pre občianske súdne konanie platí, že dôkazné bremeno ohľadne preukázania určitej tvrdenej skutočnosti (tvrdenia) zaťažuje v konaní toho účastníka, ktorý sa dovoľáva použitia nejakej právnej normy a právneho následku z nej vychádzajúceho. Rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musí účastník preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma. Odtiaľ tiež vyplýva, kto je nositeľom dôkazného bremena. V prejednávanej veci je tým pádom navrhovateľ nositeľom dôkazného bremena okrem iného aj ohľadne svojho tvrdenia o tom, že mu uplatnená pohľadávka proti odporkyni patrí.

Po zistení skutkového stavu súd konštatuje, že navrhovateľ platne nenadobudol pohľadávku, ktorej splnenia sa voči odporkyni v tomto konaní domáha. Je tomu tak pre rozpor zmluvy o postúpení so zákonom, a teda pre jej neplatnosť v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Uzavretím tejto zmluvy o postúpení nebolo dodržané ustanovenie § 92 ods.8 zákon o bankách. Navrhovateľ v konaní nepreukázal, že by odporkyňa udelila banke, teda postupcovi, súhlas s postúpením pohľadávky banky voči nej na iný nebankový subjekt. Tento súhlas sa podľa uvedeného ustanovenia o bankách nevyžaduje iba v prípade, ak by aj napriek písomnej výzve banky jej klient (odporkyne) bol nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Urobenie takejto výzvy banky, však nebolo vykonaným dokazovaním preukázané. Dôkazom o tejto skutočnosti nie je iba existencia listu, v ktorej je obsiahnutá takáto výzva. Na uskutočnenie výzvy je ipso facto potrebné túto výzvu aj doručiť jej adresátovi, alebo minimálne mu ju odoslať do jeho dispozičnej sféry. Navrhovateľ žiadnym dôkazným prostriedkom nepreukázal to, že tento list bol odporkyni aspoň odoslaný. Pritom túto okolnosť odporkyňa v priebehu konania poprela. Je pravdou, že sama uviedla, že nejaké výzvy od

banky jej boli doručované, avšak tieto nešpecifikovala, rovnako ako ani to, kedy jej boli doručené. Nie je možné z tohto jej vyhlásenia urobiť spoľahlivý záver o tom, že bola pôvodným veriteľom riadne vyzvaná na splácanie dlhu, a to pred postúpením predmetnej pohľadávky.

K rovnakému právnomu záveru o nevyhnutnosti urobena výzvy klientovi podľa § 92 ods.8 zákona o bankách a preukázanie jej doručenia pre platné postúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt, ktorý nie je bankou, dospeli v obdobnej veci napríklad aj Krajský súd v Bratislave v uznesení sp.zn. 6Co/203/2015 zo dňa 19.05.2015, Krajský súd v Prešove v uznesení sp.zn. 6Co/119/2013 zo dňa 29.05.2014, Krajský súd v Žiline v rozsudku sp.zn. 9Co/147/2016 zo dňa 21.04.2016, Krajský súd v Trnave v rozsudku sp.zn. 23Co/574/2015 zo dňa 26.01.2016, Krajský súd v Trenčíne v rozsudkoch sp.zn. 5Co/460/2015 zo dňa 13.01.2016, sp.zn. 6Co/603/2015 zo dňa 22.03.2016, sp.zn. 17Co/251/2016 zo dňa 18.05.2016.

K argumentácii navrhovateľa, spočívajúcej v tom, že z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách platí výnimka v prípade, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahne jeden rok, kedy banka môže takúto pohľadávku postúpiť aj bez súhlasu klienta, súd uvádza, že sa stotožňuje s názorom právneho zástupcu odporkyne. Podľa názoru súdu z použitia bodkočiarky za prvou časťou vety vyplýva, že táto výnimka platí iba pre prípad upravený v prvej časti vety, teda pre prípad postúpenia pohľadávky, ktorú klient banke uhradil, avšak až po jednom roku od vzniku omeškania so splácaním dlhu z úveru. Touto výnimkou je sledované to, aby bolo sankcionované nesplácanie dlhu z úveru, ktoré trvá dlhšie obdobie (jeden rok).

K argumentácii navrhovateľa spočívajúcej v poukazaní na rozhodnutie NSSR, sp.zn. 4Obo/210/2001 súd uvádza, že je podľa jeho názoru nedôvodná. Podľa súčasnej právnej úpravy (ktorá je iná aká bola platná v čase vydania uvedených rozhodnutí), musí súd z úradnej moci v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa prihliadať na akúkoľvek zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľoval. Takisto vo vyššie uvedenej veci prejednávanej najvyšším súdom nešlo o spotrebiteľský vzťah, ale o obchodnoprávny vzťah. Rovnako je potrebné vnímať kvalitatívny rozdiel prejednaných prípadov (skutkových okolností) spočívajúci v tom, že poskytovanie úverov bankami je regulované a podlieha štátnemu dohľadu. Je zrejmé, že aj obchodovanie (ich postupovanie) s pohľadávkami vzniknutými z takéhoto podnikania, je aj vzhľadom na spoločenský význam úverovania spoločnosti (napr. aj spotrebiteľov, obyvateľov) bankami, regulované. A to práve predmetným ustanovením zákona o bankách. V prípade, na ktorý poukazoval navrhovateľ išlo o dvojstranný zmluvný záväzkový vzťah, vzniknutý na základe zmluvy o dielo. Navyše dôvodom, pre ktorý namietal dlžník neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, bola neurčitosť zmluvy o postúpení pohľadávky, teda nie výslovný rozpor so zákonom. Pritom neurčitosť tohto právneho úkonu sa dovoľoval ten, kto nebol jeho účastníkom. Je teda zrejmy iný rozmer prípadu, v ktorom najvyšší súd rozhodol tak, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd ako prejudiciálnu otázku neskúma existenciu a platnosť zmluvy o postúpení.

K rozhodnutiu Krajského súdu v Nitre sp.zn. 9Co/143/2013 sa súd nevie vyjadriť, nakoľko jeho celý obsah mu nie je známy a toto rozhodnutie mu nie je dostupné. Právny zástupca navrhovateľa ho súdu nepredložil, iba poukázal na časť jeho odôvodnenia. Súd aj preto zotráva na svojom závere.

S názorom navrhovateľa podporeným aj rozhodnutím Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 12C/63/2014, že len samotné nepreukázanie písomnej výzvy za stavu, že banka splnenie tejto povinnosti vyhlasuje v zmluve o postúpení pohľadávky, nemôže zneplatniť zmluvu o postúpení pohľadávky, súd nesúhlasí. Ako je zrejme z predchádzajúcej časti tohto odôvodnenia, viaceré rozhodnutia krajských súdov zastávajú opačný názor, s ktorým sa konajúci súd stotožňuje, a ku ktorému dospel aj sám. Takisto podľa jeho názoru nie je možné ukladať povinnosti len na základe pravdepodobnosti o určitej rozhodnej skutočnosti, a to aj v prípade, že ide o banku. Vychádzať iba z predpokladu, že banka by si svoju zákonnú povinnosť splnila, pretože je bankou a dlžník je v omeškaní dlhšiu dobu, je neprípustné. Každý prípad je pritom individuálny. Účtovanie poplatku za upomienku na ťarchu úverového účtu takisto nepreukazuje existenciu riadnej výzvy. V tejto súvislosti súd poukazuje na všeobecnú zásadu platnú aj pre súkromné právo platné v Slovenskej republike *vigilantibus iura scripta sunt* (práva patria bdelym, resp. zákony sú písané pre bdelych), podľa ktorej si každý má strážiť a chrániť svoje práva.

Nad rámec potreby rozhodnutia o návrhu navrhovateľa súd uvádza, že v danom prípade banka pred neplatným postúpením pohľadávky nevyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru. Mal tak urobiť až navrhovateľ, a to listom zo dňa 15.10.2012. Ak navrhovateľ aj mienil vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, musel postupovať a rešpektovať ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 (zosplatnenie dlhu) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Z vykonaného dokazovania súd takýto postup za preukázaný nemá. Navrhovateľ nepreukázal, že by upozornil odporkyňa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Súd pritom ponecháva stranou (bez právneho posúdenia) to, či navrhovateľ vôbec mohol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, nakoľko ide o správu bankového úveru a navrhovateľ nie je bankou.

Podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, pretože odporkyňa bola v konaní plne úspešná. Odporkyňa si uplatnila v rámci trov konania trovy právneho zastúpenia, a to v podaní zo dňa 14.06.2016, ktoré bolo súdu doručené dňa 15.06.2016, teda v zákonnej lehote troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku. Tieto pozostávajú z odmeny za tri úkony právnej služby a to: príprava a prevzatie zastúpenia zo dňa 26.05.2016, písomné podanie na súd týkajúce sa veci samej - vyjadrenie zo dňa 27.05.2016, účasť na pojednávaní dňa 14.06.2016, z náhrady za stratu času a z náhrady cestovných výdavkov.

Za každý z vyššie uvedených úkonov právnej služby patrí právnenému zástupcovi odporkyne podľa § 10 ods.1, § 13a ods.1 písm. a/, c/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ďalej len „vyhláška“, odmena vo výške 170,97 eur. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby súd určil podľa § 10 ods.1 vyhlášky vychádzajúc z tarifnej hodnoty vo výške 4.677,90 eur (po čiastočnom späťvzátí návrhu). Ku každému z týchto úkonov mu patrí podľa § 16 ods.3 vyhlášky aj režijný paušál - náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu pre príslušný rok, v ktorom bol úkon právnej služby poskytnutý. Výpočtový základ v roku 2016 je vo výške 858 eur. Celkovú výšku odmeny spolu s režijnými paušálmi súd určil v sume 538,65 eur.

Právnenému zástupcovi odporkyne, ktorý je advokátom so sídlom v Bratislave, patrí aj náhrada za stratu času podľa § 17 ods.1 vyhlášky vo výške jednej šesťdesiatiny príslušného výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu za úkony, ktoré vykonal v mieste, ktoré nie je jeho sídlom, teda v prípade, že ich vykonal v Trenčíne a nie v Bratislave. Ide o prípad právneho zastúpenia na pojednávaní. Cesta toto pojednávanie vrátane cesty späť trvala osem začatých polhodín. Celkovú výšku náhrady za stratu času strávený cestou na pojednávanie a späť súd určil v sume 114,40 eur (8 x 14,30 eur).

V rámci náhrady trov právneho zastúpenia súd priznal odporkyne aj náhradu cestovných výdavkov v súvislosti s účasťou jej právneho zástupcu na pojednávaní. Právny zástupca odporkyne použil na dopravu motorové vozidlo zn. BMW 318d s ev. č. PD276ET s kombinovanou spotrebou 5,6 litra nafty na 100 km jazdy. Vzdialenosť medzi sídlom právneho zástupcu odporkyne a sídlom súdu je približne 129 km. Priemerná cena 1 litra nafty podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky bola v 24. týždni 2016 (13.06.2016 - 19.06.2016) vo výške 1,084 eura. Základná náhrada za použitie vlastného osobného cestného motorového vozidla je stanovená podľa opatrenia Ministerstva práce sociálnych vecí a rodiny č. 632/2008 Z.z. vo výške 0,183 eura za 1 km jazdy. Právnenému zástupcovi odporkyne tak vznikli cestovné výdavky na cestu na uvedené pojednávanie v celkovej výške 62,87 eur (15,66 eur + 47,21 eur).

Celkovú výšku trov právneho zastúpenia odporkyne súd určil v sume 715,92 eur.

V zmysle § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku je navrhovateľ povinný nahradiť trovy konania zo zákona na účet právneho zástupcu odporkyne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou Okresného súdu Trenčín na Krajský súd v Trenčíne.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.(§ 205 ods.1 O.s.p.)

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že :

- a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O.s.p.,
- b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozdujúcích skutočností,
- d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,
- f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.